Podrem?

Per PepMaria el dt., 02/06/2015 - 09:00

La nit electoral del 24 de maig els de Barcelona en Comú van tornar a cridar "Sí, se puede". Vaig pensar en el lema que havia acompanyat Obama fins a la Casa Blanca: "Yes, we can"."Yes" s'oposa al "No" que repica als cervells dels ciutadans per fer-nos abaixar el cap i acceptar polítiques públiques deshumanitzadores que fan pagar a la majoria els excessos de la minoria."We" recorda que el ciutadà sol no pot canviar les coses. De fet, la cultura mercantilista promou l'aïllament d'aquest ciutadà. Pretén reduir-lo a consumidor que busca singularitzar-se tot comparant-se amb altres des del tenir. I converteix els treballadors en competidors els uns dels altres, tot anestesiant la dimensió comunitària del treball."Can" remet a la possibilitat que esdevé real quan el "nosaltres" emergeix en torn de problemes socials concrets, acompanya les víctimes, els busca solucions i acaba promovent propostes polítiques i estructurals perquè el problema no es reprodueixi. Penso en la Plataforma d'Afectats per les Hipoteques, l'Assemblea Nacional Catalana i tantes altres coalicions d'ONG quecombaten per diverses causes.Sí, nosaltres podem. Però és lícit preguntar-se: podrem? És a dir, quant durarà aquesta il·lusió, aquesta energia balsàmica que sustenta el "nosaltres" humanitzador de les societats? Quant de temps serem capaços de no girar els ulls davant dels problemes ciutadans? Quant de temps resistirem l'impuls mercantilista que ens aïlla del "nosaltres"? De fet, fa vint segles, a l'Israel ocupat per l'Imperi Romà, dos joves hebreus ja responien a una pregunta del seu mestre afirmant categòricament: "Sí que podem". El seu mestre els havia preguntat si serien capaços de resistir els sofriments que comporta el compromís per la justícia. I els advertia: "Ja sabeu que els qui són tinguts per governants de les nacions en disposen com a amos i els seus magnats les tenen sota el seu poder. No ha de ser així entre vosaltres: sinó que el qui vulgui arribar a ser gran entre vosaltres que es faci servent vostre...com també el Fill de l'home ha vingut no pas a ser servit sinó a servir i a donar la vida en rescat per una multitud." (Mc 10, 42-45)Podrem si treballem dia a dia per a no viure la nostra individualitat com una comparació. Si som capaços de renovar quotidianament la inspiració (goig, força... Esperit) en el servei a la comunitat. I és que, com deia Charles Péguy, "La revolució social serà moral o no serà". · *Quines idees repiquen més als cervells dels ciutadans en relació amb polítiques públiques deshumanitzadores?· Amb quins béns de consum (cotxe, mòbil, casa...) sento que em comparo amb altres per sentir-me superior?· A la feina, quines dinàmiques de comparació em distreuen de descobrir el sentit comunitari del meu treball?· Quines pràctiques quotidianes que ja realitzo m'ajuden a renovar el sentit de servei a la comunitat? Quines altres observo al meu voltant que em podrien ajudar?*